

یہ کتک داستون خرونوے زف تے (خو نهن زف تے) دوستین ارد نفش أم امبذ بنایین، ات کمبودے خو پپبنهادپن قتے پوره کن هم.

نقشیح: علی بیک سالک

۵ اکتوبر ۲۰۲۰

گلگرے۔ کانادا

یو اس سهفخ ات خسروے قشلاقبن اند ، یے سفے بون مذبن سال چارک زندگے چود. وے ندبن نو پخ اتہ یے رن فد . دے چارک زندگے خبلے بشهند فد – خُبث مس آدمے کار گُبنته یت زحمت تھزیج فد .

بشهند محلہ یت، بشهند بهرہ ذھذیح زمین ات ، خسروے سهفخ دَبنت باغبین ات ، دے مال ات – ستور ات ... یعنی فک چیز دے ند دے چاق یست . اُقه پے یے چے ندے بهند مس نِست .

اتہ دے پخبن پن مکتب ارد ست خو ، دپھے بعد فربنست تر مکتب داد . البت، وپف داد خوش اک اد فد ادے ، یو اس وپف بناید ات یگہ - غلله دے - وے قتے کار ات بار ات دھقون کارے یند کومک کبنت ات یارے فھرذبد. اما وے رن هوبنیار رنک فد، گھبنت تر خو چار خو لودے : "اھ چارک! ید بشهند کار نِست ، ادے یو اس دپف بناید ات یو یگہ مه بناید، سحر ته بعد ید نا بنئین غلله خه سؤد ، ات دے همسالبن ته مالِم ات معمور ... خه سبن، ید بعد چیز فکر کبنت؟ ید مهش بعد گهر دو کبنت ، ید ته بعد زمهذ ارد ذبد. بعد مهش

جواب دے رد چیزِ قُد؟ ات ہم لودے گہ یدے یم زمونہ شیچ بنئیداو قتے فُکٹ، هر تهم ته خه نه بناید مهش جناو ته ناخون ات نادون رست."

دذ دے چارک ارد مس معقول وئنت خو دے پخبن بن قُرت تر مکتب شامل ست . ات دھذ بجگله یبن اس بیوم صنفث وبنیارات قباتبن.

دبف مالمن مس اس دبف لپٹ خوش ات ، دبف یے ساله بنئین نتیجه مس لپ بشهند یت . همسایه یبن اردبن مس دھذ نو غذه ، بشهندے نمونه یت مثال قُد. اس همسایه یبن هر چه ند دے وے اولاد بنئیداو ندے بشهند نه قُد ات ، بعد وبفپخبن لود، ادے غلوم محمد پخبن چسبت، ادے وھذ هم بشهند بنایبن ات هم بشهند اخلاق گه مس وبف اند. ادے فُکه همسایه یبن ات فکه مالمن بن مس وبف ژیوج – ات تمبت خو فکٹ ارد شتقرے چورج خو بے خورے یت نالایقے قتے.

دذ اک دے تے یبن دھذ نو قُراد فکٹ مردم خبز اند نازیون قُد ات اک دے تے یبن آسته- آسته خو یبن یے ذیس ات یے ذیس ات بیوم صنف فرئیت.

اک دبف صنف بن ارد قُد ادے ید غُله دے قُراد ادے دے نوم گل میر خه خو صنف اندے خور دے آبننا پبذا چود ، ات شیچ ببندے دے، دے وخت اک وے قتے نرجیست . ات یو دے آبننا مس هر مپٹ دے قتے لپدے آدمگرے کبنت ، یک بارے ته پول مس دے رد دھکبنت ات، بیوے نو پوبناک مس دے رد زئزد ات ... معلّم سود ادے به زببٹ دے پوست اند دبذج. دبف تُبنه خید مس شیچ همدگر قتے یت – گل میر پوبناکبن مس هر مپٹ نو دے دے یت ، اته دبف دبذ ات نبتید مس لپدے سُدج. اما دے گل میر نو آبننا یبن دم مکتب اند ، یے یارت نه ژیوج - فکٹ ته بد دے وبن .

ات ید گل میر خُلدے قُراد ادے دے نوم چار شنبه خه ، یو یے دے خو غُله قُراد گل میر کاربن نه ژیوج ، وے آبننا گونے مس اقه نه ژیوج – یعنی چار شنبه ره اک اد وے غُله قُراد رفت آمد وے آبننا قتے خوش نست ، اما غل ته دے خو قُراد ارد یے چیز نه لوقد ، دوند جهت ادے یو قا غُله دے .

ہہ-ہہ یت وخت نرجیست ات گل میر چق-چق آبنایے دے ، دے ہمصفے قتے بے اندازہ سُت . ات کھم- کھم تر چید مس دپر دے دَرُو یت ات دے خُتار مُستھک امتحون نتیجہ مس اس دگہ بین کردہ کھم دے سُت . ات چارش نومرہ یپن پن لپٹ پے تیر . اما دے گل میر اند دے کلون کارے یت - لہقتاو ات - دے پولدارے یت - دے نو پویناک ات اس دگہ ہم صنفے بین فرق چورج . راست خہ لوم اس کلون کارے پف- مے - خيو تر وے نہ بافت .

اما چارشنبہ ند مس اس درون وے فراد کارپن جہت وے جون اند یاخ اتہ ، وے وپرون کارے جہت خو خیرت ، اما وے ردیے چیز لوڈاو نہ فھرذبد . تر قشلاق مس گل میر گلون کارے یت وے بد رفتارے یت بد ماملہ گرے فکہ مردم زف تے شچ ، دگہ آبروی تر وے جمعتبہ نہ ربذج . بعد اک دے تے الھف وخت گہ نرجید اتہ چارش، گل میر دُھم تے نوست ادے یو تہ چیرا کینت ، تا وے سر اگہ پبذا چیداو خہ فھرذبد .

قریبے سالونہ امتحونین اتہ یدے فہمت ادے اک اد دے فراد گل میر آبننا ، ید دے ہمصفے محمد نبے نوم - یے غلّہ قاچاقبر پخ خورد قذج ، دُون جہت اک اد محمد نبے تہ خو درسپن مس اچٹ نہ بناید ات نہ تہ فہمت، دھذپن خورد اک دے قاچاق ات تجاؤزے قتے سرگردون فح . اک دے جہت درس ات تعلیم وخت اند تہ مس بے خورے تے نرخمبین ات مالمبین پن مس دہف قتے بہ عذاب دگہ . آخر یے مہٹ چارشنبہ حلق تھنگ ست خو گل میرے تر خو خبز قیود وے ردے لود : "اھ فراد اک اد تو آبننا یت تو ہمصفے محمد نبے پن بشہند آدمین نیت ، چس یدے تو اس تو بشہند جونا جونے آبننا گون ذر وپذد ، وھذ شچ تمہ فرٹت بد ونبن - تمہ خو درس مس شچ نہ بناییت ات تر مکتب مس خہ یدیت بے خورے بت وپرونے کینت .

گل میر دذ خُب درازبُخ تر چارش چوینت خو بعدے پُرتک تر وے یھج تیرد دذے لود : " وُز بعد اک دہف گھرن درس بناییبین خہ کنم؟ تو یت دہف قتے خہ انگخچ . تر مو چس ! مو پویناک اس دہف اند بیدے دے ، مو جببکپن اس پول نیش ، ار دہف جببک پورگ خو دُم تے رھخت، ات مو آبننا محمد نبے ہر مہٹ مو قتے یار دم ات کومک کینت ، اما تمہ فکت اردے ید مو آبننا دارے دوند جہت زور ذاذج . بعد مہش تر زبا غیبت ات بلفتہ خونے کینت، مہش ہم تمہ غمٹ مس نیت . اما چارش جون تو دے فہم ادے وُز تہ دہف تو پُخمکن غم

درون آبننا گون قَتے تر خیرات مس نہ سہم. ات مو گھپ زے ، یدے تو گہ مس یہ مہش قَتے ، سہ محمدنبے آبننا خو بعد مہش زندگی نای قہ سوڈ.

وہف اند دگہ لپ مبنکل کار نست ، بنہبہ جہف تہ سہوہم تر جنگلہن مایے انجیقد ، بعد مایے یہم دے انجوڈ فا تہ وے آدمین مایے ارخلتہ یبن کنپن خو یاسبن تہ پردنداو. بعضے وخت تہ خلتہ یبن اند مایے پُر کنپن خو اس وے رویہ تہ مس پردنداو بازبن ، ازم تہ بعد دالر تے وے خریتبن . فہمے فنہ دالر مو آبننا محمد نبے یت وے داد اند. یہ! مہش زندگے مس اس ست تے اندیزد."

چار شنبہ وُبنیار غذہ قُد ، اس گل میر گھپتے فہمت ادے ، وے فرادبن قاچاقبربن تر خو چورج، ات تر جنگلہن تہ دھذ اکدے مایے انجیقد بونہ تے قاچاق کنپن . بعد چارش یے مہث تر خو داد ات نہن مس دے گھپ افیا چود ، وھذ جمعتب بن فکت خواص ست ات وہف چرت وپرون ست ات اس چارش کاربن بن درو بناج ذرت .

چارش بعد اس یے کُت آرומے ، خو کھلے سبنت خو - خوگھپنے دووم داد ، ادے گل میر شچ خو درسبن مس نہ بناید ات مکتب اند لپ بے خنورے مس کبنت ات شچ خہ فکت بناگردبن ات مالمن دکا بد وے ونبن، فُک خبزندے خُس خو چورج. دگہ مہث اتہ گل میر، بنہب صاف دہر تر محلہ یت ، برابر بنہب قُد ادے یو قرارکت تر محلہ دہد ، وے داد ات نہن بن دہر بچ پے وے ناست . ات یو یت خو چوبنتے و ہذب غل آگہ، دذ یت تر وہف خبز خو لودے تمبت چیز ارد نہ بنئخ؟ لودبن مہش ہم پے تو ناست. تو لو! تو یت چیز ارد دہر یت؟ بعد وے داد ات نہن بن وے قَتے گھپ ذند سرچود ، ازود ات ازم بن وے قَتے گھپ داد ات راہ یت چاہ یے زندگے یبن وے رد دقبت ، بشہند نصحت بن وے چود ، خو گھپن اند بن قاچاق ات قاچاق برے یت تجاوزے یبن مس فورجت ات دے کاربن لپ بے ثواب خطرناک دقبت ات ہم گہ یبن لود ادے دھذ جناو کاربن بن ہم اس دین ات مذہب طرف ناروا یت بد، ات ہم گہ اس طرفے آدمبن عقل مس سرلپدے گناہ ید .

اما گل میر نغبتے - نغبتے خو دذ گھنت تر خو داد ات نہن خو لودے : "خاب اک دوندبن قُد دھذ تمہ گھپن-آ؟ وھذب خو کھل جنبنت خو لودبن ون آہ پُح جون.

بعدے غنڻ ڳرڏڻت تر خو داد ات نهن خو لودے : "اڪ دھڙڻ ادھ ڦا بے اڀمون چارشڪ گھڀڻ ، اڪ-و يے ڦا حتمن تمھ رد شيطونے چورج." ات تمھ شچ مو نغورڀت، وُز ته ناروا كار نه ڪنم ، اما مو رد فارت ادے مرد جناو خو پاڏ تير ورھڻم ، خو پوڻساک ات خُراڪ خُڻٻا پڙڏا ڪنم ، وُز ته دگه دے چارشڪ ات دے پُخمڪن اڀنڀاڪڀڻ ڦتے نه نئم ات نه گه ته سلومالڀڪ ڪنم. وے داد ات نهن ڀڻ فهمت ادے وڀڻ پُح به زڀڻ تر دڀمنڀڻ دوم انگخچ. خوند پڙڏا گه ڀڀڻ مس وے ڦتے گھڀ ڇه داد ، يو آخر اردے قهر چو خو لودے : "اگه تمھ ارد ڇه نه فارت ، تر مے محلہ مس دگه نه يدُم ، تمڀت ڏڀون سخ، هر ڀنھب ات مڀٻ چارشڪ تمھ غور اند بلفته خونے ڪڀنت ات تمھ نغورڀت ات وُزم شچ پڇڀج تمھ رد گھڻڀج. دس ڇه فڏ وُز ته دگه تر محلہ نه يدُم ."

بعد راستے ڀڏ گل مير ناو ڏيس مڀٻ اند ڀنھب ات مڀٻ تر چڀڏ نه يت، ڀڏڃڻ! مڪتب ته مس يے گونے يادڏ ڪله ڏڀڏ خو ڦا ته ڀڀست ، اما وے جمعتڀڻ ڀڻ دگه فهمت ادے يو تر ڪه يت چيرا ته ڪڀنت. وڀڻ زڦڻڻ لڀڏے سَت .

ات ڀڏ سال مس آخر سَت . سالونه امتحونڀڻ ڀڻ مس يت ات ، بعد اس وڀڻ ته غلله امتحون (ڪانڪور) تر پرا يادڏ . اما فڪٽ ڀناگريڻ ات مالڀڻ ارد معلُم ڦڏ ادے چھي ته اس دے غلله امتحون نڀنتڀڏ ات چھي ني. يے چند وخت نرجيد ات دڀڻ سالونه امتحون مس تڀر سَت ات امتحونے ڪانڪور مس نرجيد ات نتيجه ڀڀڻ ڀڻ ڀنڀڏ، چارشنبه يت وے ارھي ڇڦار اڀناگون ڀڻ تر پوهنتون زانڀت اته گل مير ات وے اڀناگون ڀڻ ناڪوم ات بے نتيجه رڀڏ .

اما گل مير ات وے اڀناگون ته شچ اڪ دے خو پولدارے يت گلون ڪارے تے لڀڏے خوشے يت فخر ڪڀڻ ، ات دھڏ يارون ادے اس ڪانڪورڀڻ ڇه نڀنتڀڏ ، دڀڻ ته هر مڀٻ طعنه ڏڀڻ ادے، دھڏ صغيره ڀڪڀڻ ته ڇڦار سال گه مس خو وخت ايلايے نرجمڀڻ ات صاحبه يے چيز ته مس نه سڀڻ. ڏو سال بعدے تَموم چے يے پوهنتون گه ته ڪار ڀنڳرڀڻ! هه-هه-هه گه ڦا شهنڀڻ، ادے ڏيس سال گه بعد ڪار ڪڀڻ ات تهم ارد اگه مهش داد گه پول ڇه ڪڀڻ.

اما گل مير ته خو داد ات نهن ارد يے شونزده پولے مس نه دڀڀست ، يڪبارے مرهت مس وڀڻ ڇه چود ادے اگه پول وڀڻ ارد به ڪار ڇه ڦڏ ، يو ڦهرڏڀڏ گويا دوسڪ ڪومڪ وڀڻ ارد ڪڀنت. اما داد ات نهن ڀڻ اس وے خو پڀڻ ڳرڏڻت ، خو وے نهن غم غم تے يے لود : "ذر

سہ ! مہش ہم حرؤم خُر نِسْت ادے اس تو پول زئزہم. ید حرؤم خورے شچ تورڈ پسویج ،
نہ فہم تو یت خرہنگہج اولاد مہش اند۔"

اما اس دہف مہٹ بن گل میر ات وے اندیوالگون مذبن ارد مس بق دُقے یت بے تفاقے کہم
کہم دَر و پبڈا سِت. دے جہت ادے گل میر یے غُللہ خلتہ یدے اس خُفار طرف یو انخو فجن
خہ فُذج - اما گل میر دہف ارد نہ لوفج ادے ار وے درون چیز ، وے یے وے اصلی آدم ارد
نہ فرئپج، دذ گل میرے خودم یادج اتہ دے خلتہ بین اس دے خبزاند خُفج . اکدے گہپ جہت
وے آبننا محمد نبے یت وے داد۔ گل میر دہف قُتے کار خہ کِبنت ، دھذبن گل میر ارد لوفج
ادے۔ تو شچ ناچار ادے دے خلتہ تاوون دھذ ، دے نے مہش تہ دربدر ات خاک بہ سر
سہوہم ، اتہ دے غُللہ خلتہ بیع مس ذیس ہزار دالر فُذج (ار دے خلتہ اکہ سفے دارے فِخ)
اک دے گہپ جہت گل میر طہبت مس اس دہف مہٹ بن اچٹ خُب نِسْت، تر فِج مس ہر
چے قُتے ذئد ات وُجد کِبنت ات تر محلہ مس خہ یادد ، ہر مہٹ تہ پے خو داد ات نہن
شرہت پسُزد - اصلے گہپ مس نہ لوُقد ات غہش پرجینے کِبنت ، راستے خو چیدے غہم
خونہ گردنپج، وے نہن دگہ اس قینے دکا زوُغ مس وے کِبنت .

ات چار شنبہ احوال ہر تہم اس دُونشگاہ خہ فیرت ، اس وے محنت کبنے یت ، اس وے
فہمچازے یت اس وے خُبی تہ فکٹ آزادے کِنبن .

اتہ گل میر داد اتہ نہن بن اس تہلکہ یت زقتاو دگہ قاق سیخ - یے مہٹ اتہ ییو اس گل میر
آبنناگون قرارکت یت تر وپف جای خو، بعدے دے گہپ افیا چود، ادے گل میر تا شچپخے
دہف قاچاقبربن ات تجاؤزے بین قُتے کار خہ چود ، یے مُست تر پرا ، لپٹ قعرضدار سُت
خو بعد خُبٹ مس اس غہم ات تشویش قعرخُداربن پے دم سبیلے سفے گرفتار سُت.

تجاؤزے ندے گہ یے غُللہ خلتہ بننُست خو شچ وے تاوون پے بیر پت خو نہ کِبنت ات
بنہبہ جہف مس نہلہ ورہ ور اندیزد ہم گہ خوپیخ لوُقد . ات دم سفِدک (پودر) تہ مس پشست
ذپد.

گل میر داد ات نہن بن محوٹ رپد ، وے داد خُب چرتے ذاد ، خو یوئسکبنے زدود خو
لبرخہ اواز قُتے یے لود : " اہ برنک تباہ یہم ست. گل میر مے مہلے پیرے یے مہش رسوا
چود، ات پے خذای زارگے کُئم ادے ید یے رقم تے اس دم بلا خلاص سوُد، دے نی مہش

تہ کوچ ذبن۔ نہ تہ مہش باغبن ات ، نہ مہش زمین پن ات یے چیزت قتے تہ مہش دے پُره چیداو نہ قہرذے یہم ، ات مہش کو خرہنگ ہم؟" وے رن یوہسکپن پن چارخہین روون ، وپف خو یوہسکپنے زدود خو غہرذ لپٹے لود: "اہ چارک! وُز دگہ نہ فہمُ اتہ یہ یکبار دے غذہ قتے بشہندت گھپ ذہذہم." بعد ہسہبن گل میریاد تر خو کپہ خو۔ خو تر پیخبن وے قتے گھپ داد، ادے یو اول باید دم بلا ہس کبنت خو بعد آستہ۔ آستہ اس وپف قاچاقبرپن خو پاڈ تاژد۔ اتہ ہم گہ یپن وے رد وعدہ داد ادے یو ار جاندے رن خو ارد خوش خہ کبنت ، لودپن مہش تہ دے خو سرغللہ باغ پرذہذہم اتہ تو رد تہ سور کِنہم ، تو دوند خو دُست لہک، ہر چیزت خہ ژیوج .

اما وھذبن نہ فہمت ادے گل میر صاف جے ہس ، غورپن ہس قعرضدار ، اتہ اچ تصمیم مس انجیقاو نہ قہرذد دوند جہت ادے تصمیم شچ وے قعرخدارپن مے دُست .

گل میر دذ خب درازپخ خینت چرتے داد خو وے پیخ روشت گلگون سٹ ات وے خپمبن پن لوخو تائچ اند وخن گہنت - وے یوہسکپن پن یرک یرک ربت خو بلند اواز قتے وھس داد خو لودے: " وُز نہ قہرذیم - وُز نہ قہرذیم! اس موخو دُست زنے بیت ات وے یوہسکپن گہ بارون جناو شررست روون .

اما ید اک اد ہسہب نہ قد ، بہ ہسہبا دپف چید اند ، دپف اند گل میر قتے دند ات وُخد ات شہت نرجیست . ہر مپٹ خہ نرجیست یو بد قہر دے چرتونے دے ، ہر ہسہب یو نشہ یت مست ددے یت وپرون کار دے یت وے سفے بون داد ات وے سفے گھل نہن پن قاق دارگ سِخ خو رپذجبن . یے مپٹے وے نہن زوغ وے چود ، ات یو نشہ ندے غرق ات لپدے قہر جنپخ تہ وم ارد کبنت ، بعد وم وے نہن قہر سفید خو یہ مس پُش قدیرمک زابنت خو وپذدے وے تے۔ یہ پُش قدیرم آت یت خو وے غورپخ اند انگخت، بعد وے قہر صافٹ سفید خو وم خو سفے گھل نہنے قہپ داد، وپذد خو تر دہم خو اس محلہ نبتوید بعد بیراہہ تربیہ بونہج وم قتے توید ، اما یہ ار خوند زارگے یت نالہن خہ چود، ی وے نہ گیرت ات نہ یے نعبنت، آخر اردے یاد تر وے ذرکے یے طاقہ وپد بن اندے یے کرخ قاق چاہ خہ قد ، ومے اک ارم پتئود خو لہکے چود۔ یہ بیچارہ ہر خوند نالہ یت فغونے خہ چود، یو خبن-خبن گہ یے نشہ ندے شینت خو تر حیوون خو وپذد خو بے غمٹ پس وژیفد خوتوید .

ات تر محلہ ، وے داد خبر سُت ادے وے رن چید ارد مس نِسْت ات ، تر همسایہ یپن مس خہ پینسخت، یہ نہ قد، خو قَتے یے لود خئی گچہ یہ؟ ات بعد فکٹ همسایہ یپن شچ وم بِنگرپن . وم چار عرھق تیزد ات ، هر لحظه وے فکر وپروُن دے سُت .

وے سحر ارد اتہ گل میر نشہ زبُد خو، وے بیاز داد ادے بیارے خو نهن ار چاہ پتئوجت ، بعد خمار - خمار سُت وم خبر زئنت ، چوینتے یہ بیچارہ کمپیر ار وے کرُخ قاق چاہ کلُول سیخ خو رپذج، ات دنگگ تہ کینت ، اما غل وبنیارت ، گل میر صاف قریب دے تر وے چاہ زیمبہ یت خو شچ گویا ار وے چاہ وم بیدے دے وینت ، ات یہ کمپیرے بے غوون خو کھل سبنت خو پے وے تیر چوینت ادے گل میر غل ار چاہ یهجے خو چاخھر چورج ، بعدے یہ اک وے مرخونجے قَتے مس لبرخہ اواز قَتے پے تیر قیود : " اے پخک لپ تر دے زیمبہ مہ یہ! ار مے قرمب چاہ گہ نہ واینے خو زھر سھوے .

گل میر ایمون یکبار کوچ چو اس وم گھپ ، وے زارذے ریرخد، وم محبت ات وم زحمتین ات فکھ وے ترخیم یت ، بعد وهغستے زاد خو ومے اس چاہ رہ زواست خو یادے تر محلہ اس ومے عذر طلہیت ، یہ مس اس مقومے بلندے نهن ، وے ردے بخبنس چو . وخت نرجید ات بعد اس بیو ات نیم سال پلبلونے ، گل میر بپن اس نیس ہزار دالر اس دپف قاقاقیرین ات تجاؤزے یپن قعرضدار خہ خو داد ات نهن اردے اقرار نہ چورج ، اما قعرخدارپن اردے دف ات جر چورج ادے وے اند غیر اس یے نو ارھی باغ ات ، زمین ات، الہف گہ مال ات ستور دگہ یے چیز دارایے گہ نِسْت . قعرخدارپن پن دے خبن انجو قد ادے، مہش ہم مس نقص چورج ، شچ هر چیز توند خہ قد وے تہ فکٹ مہش ارد دھکے یت خُبٹ گہ تہ مس مہش ارد بے مزدت مزدورے کنے، بعدپن یے مپٹ یت تر دپف محلہ خو حسابے یپن دپف قَتے سر چود .

داد ات نهن پن هر خوند خہ نیود ات خہ فررد، ادے دگہ تمہ یتہ اک دے یے باغ پے مہش لہکپت ، اما قعرخدارپن پن نہ گیرت ، همسایہ یپن گہ یپن مس دپف تے خبر چود خو وپف فکٹ باغین ات، وپف زمین پن ات، وپف محلہ یت ، وپف مال ات ستورات ، چیزے دار ات ندار خہ قد دے قعرض اند توید، ات غلٹ پن مس باقیدار قد.

اک دے حال اند چارشنبه ندیے سال گہ رېذج ادے یو حقوق دُونِشگاه تَموم کِبت ، خو بعد یے جارہ کار زُرد . کار پېذا چے مس اس دېف سالین ، اس ووقد خونے رستم کده منبکل دے سذج نھلہ.

اما چارش اند یے خسروے غھخ وے ہم صنفے اک دسے وے ژيوج ادے میرخ وے جھت، اتہ چارش مس اگرچہ غلے اچٹ گھپ وم قتے نہ ذاذج، اما خو جون دانگہ یے وم ژيوج- وھذ تہ ببندے دے خو خېمین قتے گھپ ذبن . دوند جھت ادے یے یار وېف تے مہ فھمت . تر صنف ات ، تر چای خونہ یت ، تر کتابخونہ یت ، ہر جای اردین ہمببنہ دھذ ہمدگر قتے - ہمببنہ تہ خېم بہ خېم سبن ات ، اک دے تے فنہ گھپین ہمدگر ارد فھمونبن.

دکا چارش اک دے خېم بازے جھت بنھبا خوزم نہ یئست ات چرت تہ ذبذ ادے آیا خو دل گھپین فاطمہ یرد لوؤد یا نی؟ آیا خو بنب ات بنوم تورداو ات نالھن وم عشق اند ، وم ارد لوؤد آ- نی؟ دھذ سوالبن بن ہمببنہ وے پخسبنت ات اما جواب دېف ارد نہ فود. یگون بنھبے قست چود ادے سحر تہ تر یے جا وم یئست خو ، بعد تہ خو زارذ گھپین فکٹ وم ارد لوؤد ، دراز بنھب اندے خو فکہ خسروے گھپین قشتار کِبت ، اما اک دېف گھپین قشتار چیداو اند مس دے زارذ ات دے دُستبن رھرخبن ، لوؤد بغبر ادے یہ دے خبزاند ، قا اس سرٹ سر کِبت ادے مے تہ لوم، وے تہ لوم ... سرآخر ارد تہ لوم : "ؤز تہ بے تو مرْم، وُزم بے تو مایے جناو ادے وم اس بنخ خہ زوئذبن . اما وختے قا سحر رخ ذبذ ات ، ید سؤد فاکولتہ بعد ومے دے وینت اتہ دے زف قا گول، لو خو وورج پے وندے ذاذج . وے رھنگ پخال گھردذ ات وے دُست ات پاذ رھرخبن ات وے زارذ گہ تپز- تپز زببنت . فیل- فیل تر وم چاست ات قا تہ ترود ات تر آم پشئود خو .

ات وخت پوند انجیقد تہ نہ بافت ، خېلے وخت نرجید ات چارش تہ یگون بار قا خیالات اند خو قتے شرھت کِبت ، تر خو تہ معقول کِبت : "اھ چارش تو تہ دم بنھرے قتے جور خہ یدے خو بعد تہ دم خہ انجھفے ، بعد تو دم قتے خرھنگ کِنے؟ آیا ید تہ ار قشلاق خوش کِبت یا نی؟ مو داد ات نھن تہ دم خوشبن یا نی؟" ... ات فنہ سوالبن گہ دے کھل اند. قا فکرے کِبت ادے ید بنا مو رد ممکن نست اتہ وُز ناق خو وخت دم قتے نرخبم ، دوند جھت ادے دېف رواج بن ات ، خوی یت خواص دگہ یتہ مھش خو دگہ ، وُز تہ خرھنگ فھرذیم ادے دم قتے زندگی کِنم؟- وُز تہ خرھنگ فھرذیم دم قتے محبت کِنم؟ یا چدوم پول ات جایداد ات مال ات منال قتے وُز دم نومزاد سھم ، یا دم قتے سور گنم ، چارش اس چرت،

سِرغ اند داذج دگه . اما لو خو تار تهنک دے تهنچے ، وختاو نه فهرذبڊ . چارش اند ، به بنهيات مپڻ ها وے فکرات وے ذهن اک دے تے بپکار نِسْت اته اس درون خو قَتے دُند اندير .

قا ار خو چيد فکر کِنِست ، ارم مس غير اس وڀف ذو زمين ات باغين دگه خو يے چيز گه مس نِسْت . اما اک اد عشق ته نهله لپدے وختين اند ، عقل ارد وخت نه ذڊد ادے يو دليل لوڦد ات يا تصميم انجيفد . چارش مس اک دے گير ات دار اند صاف مات ات مافه يت به زابطه سذج دگه ، هر ځوند چُرت خو قَتے څه ذاد ات هر ځوند ذهد ات وځدے خو قَتے څه چود ، اچڻ پے يے نتيجه نه فريپت ، خپلک وخت گه نرجيد ات آخرون امتحونين بن مس فريپت . بناييجين هر تهم پرسيمے خو بنئيداو ات خو پلون .

اتھ يے مپڻ خُب بشهند رُخ خير ات هر طرف ربنايگي يت ، پرا بنهيب گه بارون داذج ، دے زمين ات باغين بن لو خو زناذجے ، فُک طرف څه چسے ، خشروے يت فارم . بعد فاطمه گهنبت تر چارش خو لوڊے : " تر کتابخونه درس بنئيد نه سهوهم آ؟ هم گه يے لوڊ موندبن نو ارهي سوال ادے وڀف اردم راستے جواب نه فرود . " چارش نيم شينتکے چو خو ، خو دل اندے لوڊ : " کور اس خدای چيزگه طلھپت ، نو رُخ څپم . " بعدے لوڊ مو څپمبن تے ، سهوهم کتابخونه . مپڻ صد سوالين گه بين مس نر څه دهکجورج ، مپڻ ارد گه مس جواب ذهدم . بعدين به خوشے ست تر کتابخونه درس بنئيد ، بعد اس خپلے کار ات زحمت نيمے خو سوالين بن هيل چود ات ، مات ات مافه بين ست . بعد چارش تر فاطمه لوڊ تے شچ تر چايخونه يے چای زئزم ، يے ساٽک تنفس کنهم ات خو ماتے مس بنئس هم . به مذاق ات خوشے بين ست چايخونه ، يے نو پلاله کافے بين زابنت خو ستين يے کنج اند خشرويڻ ناست .

يے چند لحظه بين فرڻ قرارڻ رڊ ، ات فاطمه خو چوکه تر پرا دے فود خو دے قرارے فرڻت خو صد جونے يے جون چو خولودي : " اه چارشنبه ، تويت تر خو قشلاق نومزاد يست-آ؟ " ات لو فکڻ وم خون وم پيڻ اند جمع سذجے ، چارش تر بروتبني شينت خو ، خو کھلے ار خو بير ذاد خو آسته پکڻے لوڊ : " نهی وُزم غل يے جا رهڻ نومزاد نِسْت . " پس دے يڻے لوڊ ادے ، اے- را خو مے درس بنئيد اند ته نومزاد دارے مس نه بافت . ني نه ؟ بعدين فرڻت اس دل ات جون بنرمند- بنرمند شينت . بعد اک دے تے دڀف گھپ ات سخن لپدے يت درازدے سُنت خو بعدين خو راز دل ات خو دهرذ همدگر ارد به زبڻت افيا چود ،

فرث اند ڇه چسے ، وبڻ پيڻ ات وبڻ غورپن پن راشت گلگون ات گشگش ست . بعد دبڻ زهره دے زبڻ ، فاطمه اقرار چود ادے وڙم اک اس وے ذيوئم سالے بنئيداوندم تو تے گير ست ، مو زارذ اند دگه ، غير اس تو جاي نه قد ، نر خدای ارد شڪرت ڪنم ادے خو زارذم خو دلينج آدم ارد بيت چود. چارش مس جرعتے پيڙا چو خو لودے يدے اک اس وم مېث اند ادے تر وے بالاحصار هم سيرے علمے ڇه ست ، اک اس تهم اند ات مو زارذ اند عسل دادگه شيرين ست خو تا نريخ .

دگه روزپن فاگه مس تر کتابخونه ناست خو بعد اس خو درسپن بنئيداو خو قصه يپن پن دووم داد ، اما چارش زارذ تے همبينه غلج قد ، بعدے آسته- آسته خو مبنڪلپن تر پرا فود ، ادے يڪم يو اس قشلاق، بايد يو ار قشلاق زندگے ڪنبت خو پير ات زهير داد ات نهن قته قشلاق زندگے بنهر قته لپ فرق . بنهرے يپن ارد ار قشلاق زندگے چيداو مبنڪل ... خو فڪه مبنڪلپن فاطمه ره ييو- ييو لود. خصوصن اس مبنڪلے كهه پولے يت كهه بغلے يه مس گهپ داد ادے ار قشلاقپن ببندے مردم غريب ات بپچاره زندگے ڪنپن .

اما فاطمه خب خيچے دبڻ گهپن نعبنت خو لودے : مو اند اچڻ مبنڪل اک دبڻ گهپن قته نست. موندپن مو داد ات نهن هم باي يت هم پن روشنڪرے آزاد. وڙ هر چيز ڇه لوم ات انتخاب ڇه ڪنم ، وهذ ته دروڻ قبول ڪنپن ، ات ڪومڪ گه ته مس ڪنپن . شچ دهذ عاشق ات معشوقپن اک دس خوش ات خندونپن ادے لو خو اک-م فڪڻ دنيا دبڻ اند ، ار خو پوسست نه وزپن ات هر مېث گه دبڻ وينتاوپن لپدے دے سوڊ ات دبڻ محبت گه مس اس وے لپدے دے.

اته اک دے وخت اند قد ادے چارش ارد اس وے داد ات نهن يه خهط يت ، يو مس به خوشے وم خهطے زابنت اره پيڙے وم به چود ات خو پيڻ اردے وم مالت خو بعدے بيت وم چو خو بنئيدے، اته عينے بنئيداو اند اته ، وے پيڻونے گره داد ، غلے وم خهط ار آخر نه فرئيج اته وے يوبنڪپن پن خچار خهبنهڪ روون ست، ات درو شفڪ ست.

يه خهط نه قد اته يه غلله طوفون قد. يه ڪلته زمين جم وے رد قد . ادے بعد اس وم بنئيداو چارش اند زمين ات زمون وے گرگنوبنه نئرد.

وے داد نفشچے یدے گل میر اده اڪ دس ناروا كارڀنے چو خو مهش هم تباہ ست، شتا ست تے ڀے مهش نندد، اته تو لپ چرت مه ذه، موند غل مو دُست اند جون ڀست، كار ڪنم. ڪرم خدا باي ارم مردے كار نوسچ خوشچ دوند زندگے بنبا روزے ته وم تو ڪمپير نهن ات وے تو بے خير پودرے قرا قته ڀے رقم تے نرجمب هم. باغ ات، زمين ات، مال ات ستور ات، محله فڪت تويد گل مير قعرخڀن اند، يو گل مير خُبت گه مس تا عمرڀخ وڀف قعرخدارڀن ارد مزدور سُت.

فا گه مس چارش ڪهل ورم چود. ڀے چند لحظه ڀے خو تر پرا مس نه وينت، تر خو بنبرگه - بنهب باش "ليليه" سُت خو اڪ دم بنهڀے فڪت نيوداو ات فررداو قته نرجمت، راست خه لوم دگه شونچڪ اس وے خسروے شندڀن تے بب. ات هر مڀث ته فاطمه خه وينت، وے جگهر ته لپدے ڪباب سوڊ، ات ڀه ته هر خونڊ وے خه ڀڀنخت، اڊے تو رد خه دے؟ ازود ات ازم وے رد يادد ات دُست وے ذڀد ات، اما وے اند سي و دو ڏنڊون ڀست ات گهڀ ني. دوند ارد قين اڊے چهڊ وے خه ذهڊے، ڀے قطرہ خون اس وے نه چگت ات وے يوبنڪڀن ته ڀرڪ- ڀرڪ رڙڀن خو دوند. گهڀ گه ته نه ذڀد.

خئي دڀف امتحونڀن ڀن تموم ست ات - دڀف آخرون امتحون اڊے بعد اس دے ته اس دُونشگاه خلاص سڀن، اس طرفے فاکولته ڀڀن ڀے غلله خوشے مجلس دڀف ارد انجوڦد، چارشنبه ند مس دے مجلس اند، اس طرفے بنايڀڀن گهڀ ات سخن ڦد، راستے وے نوبت خه ڀت فڪت مردمڀن وے رد لپ چڪ -چڪ چود، ات يو مس لپ لپڪ بشهند به معغر گهڀڀڀن داد ات - ات فڪت وے همصنڦڀن ڀن وے تے فخر چود، خو دُستڀن تے ڀڀن وے سڀنت ڀي تير ات وے دوندايے ڀت وے فهمڀن تے ڀڀن فخر ات خُشے چود.

اما چارشنبه ند، بعد اس اڪ وم خهط، دگه وے ڀڀنڀونے گرے ڀڀت نه سُت، همڀڀنه غهم درون ات چرتونے، وے دوست جوناجونے فاطمه اڪ دے وخت ات حالت اند ڀڀڀندے دے وے قته وينت ات ڪوڀڀڀن ڪڀنت اڊے وے مڀنڪل ات وے دهرذ فهمت خو، اس ڀے پوند ني اس ڀے پوند وے قته ڪومڪ سوڊ ازو ته وے ارد يادد ات، فا ازم ته وے رد يادد ات عذر ات زارگے ڀت دلدارے ته وے رد ڪڀنت. آخري وے رد لود: تو خو چرت وڀرون مهڪ، مو داد مو رد وعده داد، هر مڀنڪل مهش ارد تر پرا خه يادد، هر رقم مڀنڪل خه ڦد، يو ته مو ڀت تو رد ڪومڪ ڪڀنت. دے مس فهمم اڊے مو داد دے وعده ڀے داد، يو ته هر رهنگ خه ڦد، خو وعده تے ته نيئت.

اما چارشنبه دهر د ، اسدبف گھپین کده غُله دے قد ، ادے فاطمہ یے رحم دل ات دلسوز ، فکرخہ کینت . چارش چُرت داد ادے - یو خو قوت بازے یدے ، یو وے غُله قُراد خہ قد ، وے شچ اس نُست داد، یو شچ مردم دبنمن پن مے نُست . جایداد ات ، دار ات ندار فکت توید، دھذ فکت دهر ذبن یے طرف ، اما اس فکت ید وے رد مینکل تَموم سُت ادے ، وے داد ار قشلاق وے خون بای یرد مردے کار خہ . خُب چُرتے داذ خو قایے فاطمہ رہ یے چیزت نہ لُود ، دُوند جہت ادے یو بسرمنده سُت ، وم ارد اس خو جمعین پریشونے یت در بدرے نقل کینت . رحمجنٹ عاشقونہ تر وم چوبنت خو قرار، اما چارش دُوند ارد گرفتار فاطمہ تے سذج ادے ، وے جُون وم جہت بیخہ- بیخ کینت . بناج ذئرت ادے نہ سُد ، یے بے جای گھپ ذب ادے یو فاطمہ خفہ کینت .

ات گل میر مردم خبزاند ، مکتب اند ات فکہ جا ، قاچاقبرے کاراندے افشا سُت ، رسوا سُت خو بعد صاف وپرون دے یت ، وپرون کار دے سُت . فُک قَتے دُند ات وُجد ، فک قَتے کش ات گیر ، فک قَتے تَجنگ ، تر محله مس خہ یازد ، هر مپٹ گہ وے گندہ نشہ یے یت ، مستے یت ، وے بے گفتے لپدے دے . اس یے جا گہ همسایہ یین هر مپٹ دپف طعنه برک قَتے وے داد ات نهن ارد غم ذبن . خہ چسے راستے وپف چید غم خونہ گھینچ .

ات چارش خو بنئیداوے تَموم چو خو، بنیستے کار زابنت، تر خار جایے خو عریضہ دھک چورجت ، اس وپف اندپن ارھی ادارہ دے زندگے نومه یت ، دے نومرہ یین پن وینت خو دے یین قبول چود. اما چارش بعد اس دپف ارھی ادارہ ندے یدے وے یین قبول خہ چورج ، خو خوشے تے ادارہ یے "دُند نشہ باب قَتے" (ادارہ مبارزہ با مواد مخدر) یے قبول چود ادے اک ام اند کار کینت . بعد چارش لپ کوئینس ات جُونہ دَخے چود ادے ارخو ولایت ات بعد ، هر خو ولسوالے تبدیل خو کینت . اما نہ فھرذادے خو، مرکز اندٹ رپد .

وے داد ات نهن پن مس هر خُوند خہ فِررد ات نالهن پن خہ چود ادے چارشیک حتمے باید ار خو قشلاق کار زبُرد ، اما یو نہ فھرے داد . بعد تر کار دپد خو یے ذو ارھی مُست بعد دکا خو داد ات نهن وپفرد دَرَو پول بئینت مس سُت ات وپف چارہ مس شچ سُد . اما قعرخدارپن تہ هر سال دپف زمین ات باغ حاصل تہ اس دپف خیم پراندے زبن ات یاسپن ، ات دپف ارد تہ ید، یے جُون ذھذیج قھر جنبُخ ید دپفست. اما خہ کینن- خود کردہ رہ نہلہ نہ دهرذات نہ دوا - اولاد دے بے گفت سُت ات سر بہ خود ، یو ناروا کارپن دگہ کینت . داد

ات نهن ته اک دېف جنا روزپن مس ونېن ، ات پرود گار عالم هر چه رد څه قد، توفيق ذېد
ادے تر راست پوند سؤد .

گل مير اند گه هر مېث ، وے قاچاقبر انديوالېن يدېن تر وے داد ات نهن خېز، ات اس وے
ته بدگويے يت شکايت کينېن، ادے گل مير هر مېث نشه يت هر مېث بشهند کار يم مهش قته
نه کينت ، يم نهله صاف گلو سؤج . ات تمه دے حقونے يت دے رد فهمونېت ادے ، يم ته
بشهند کار مهش قته څه نه کينت ، مے قعرخېن هر مئست اند ، نو برابر سپن . ات يد مس
راست ادے گل مير ته هر چه څه وينت بد قهرث ته يکبار شرعت پے وے پسؤزد ، کتث
لوم ، ادے اچ روز خوشے وېف اند اس دستے گل مير نېست . ات گل مير همصنفة محمد
نېے نوم ادے اس گل ميرے يد بے راه څه چود ، خو بعد تر خو داد گروه قاچاقے دے گد څه
چو – يو محمد نېے نوم ات وے دادېن مس يے غلله مالے قاچاقين بننست خو ، پے سر غلله
قاچاقبرېن قهرخېن پڼ گرفتار ست . ات لپ غلله تاوندار پڼ ست . بعدېن وهذ غلله قاچاقبرېن
پڼ اس ولايت يت خو، هر چيز دېف دار ات ندار څه قد ، وے پين دېف ته پرذاد – ات دېف
پڼ شلک سؤد ته نؤد . بعدېن دهذ ناچار اس ملک فرار ست ، بعد دگه راستے معلوم نه سؤت
ادے دهذېن تر که تايد. دگه صاف دېف سرتيق بېد .

اته چارشنبه ته هر مېث خو کار اند تر پرا دے ته تېزد ، ات بيدے دے کارپڼ ته گه مس
کينت. ات وے رئيس مس خو پخ داڼگه يے وے ژيوج ، اس وے راست کارے يت بشهند
کارے، يت وے قدری ته مس لپ کينت راستے. چارشنبه بعد اس پينخ خار مئست ، دے
اداره ندے يے لپ غلله کارپڼ چود، ادے باور نا چيداو ارد قد. نو اره ي غلله قاچاقبرېن ات
وېف نفرېن ات وېف قاچاق قتننثے وېف گير چود خو تر قانون ات حکومت پنجه يے وېف
سپارت.

وے رئيس شچ وے بشهند کارپڼ ات وے کار سليقه جهت مريد وے رد ، دؤند جهت ادے
اک دؤندگه غلله قاچاقبرېن ات ، دؤندگه غلله قاچاق ات ، دؤندگه غلله پولے غل اچ کارکن
ات معمورے ، به گيرے حکومت نه داڼج، ادے چارش دے څه چورج. وے نېک نومے
آسته- آسته تر وزارت مس دَرَو نبننيد ، فکت رياستنېن خېزاند وے اعتبار ات وے آبروی پے
تير سؤت .

ذو سال بعد اته وٻڻ ادارہ ٻين اندے تبديل ڇے یت ، بدھل ڇے ۽ معمور ٻن سرست ، ات چارش مس خوشے گنون خو عريضه ورهقے تر خو وزير خبز بابت. اڊے وے آرزو اک اڊ اڊے يو تر سرحدات بايد کار کينت ، بعد دگه مٻڻ ٻن وزيرات وے معاون ٻن ات وے رئيس ٻن ٻن دٻڻ عريضه ۽ ٻن، اڊے دھڙن معمور ٻن بدھل ڇے جھت ڇه ، دٻڻ ٽے ۽ ٻن مجلس ڇو خو گھڙين داد. وقتا ڊڊے چارش ورق تر پرا یت اته فکه رئيس ٻن ٻن اس وے یت وے کار لپٺ خوشے چود ، بعضے ۽ ٻن نظر داد ڊد جناو لایق ات با جُرعت آدم بايد مرکز اند کار کينت، اما وزير لودے نے، اه ڦرادهر - وضع سرحدات خُب نیت ، قانون ڦرريج مردم ات - قاچاقبر ٻن ات - تجاؤزے ۽ ٻن ٻن ار دے سرحدات لپڊے سيخ ، اک دے جناو کارگن ات لایق ات وطن ارد دلسوز آدم اک ارم بايد ڦد ات اک ارم بايد کار کينت . ات لودے گه : تمه فهمٻت اڊے هر تهم بشهند کار ڇه کينت ، مهش ات تمه آبروے ته مس به جا سوڊ . بعد فکٺن قبول چود .

چارش خو ورهق جوابے زابنت خو ، اس خوشے شچ خو پوست اند نه وزد ، بعد اس وختها يکبار اک وے شنڊن ٽے مس شونچک نوست ، خو ڦٽے ۽ مصلهت چود اڊے چير کينم . اس کهد اند سر کينم ، وے فکر اندے یت اڊے ، دے خو خوشے فاطمه ڦٽے بايد نبرجت ، ڦا وے خاطر وٻرون ات پريشون ست اڊے - وُز ته ولایت ات قشلاق ڇه تيم ، فاطمه ته ڇر هنگ سوڊ؟ ڦا اک اڊ ڇره ۽ خوشے دے ٽے زهر گھڙنت ، فکرے چود اڊے تا شچڻ مس خُب ڦد يگونے يهم همدگر ڦٽے ناست ، گه پارکڻ ارد ات ، گه آسخونه ۽ ٻن ارد ات ... اما ازود ترود ته ڇه کينم ؟

خو تصميمے انجوقڊ اڊے وم بايد وٺم ، بعد خو بشهند پوڻساکڻے پنوڊد خو فاطمه ڦٽے تر خسروے پارک وعده چود ، اڊے ترم ته سر ساعت ونهم . بعدڻ فرٺت بر وخت یت خو ۽ دنيا خوشے ڦٽے ۽ ٻن همدگر کنار انجوقڊ خو بعدڻ تا بيخ بيخکے بنومٻڻ عاشقونه نقلڻ ات راز ات نيازڻ چود، ۽ ساتکڻ دنيا وے ظلمڻ ٻن رنوبنت، اک دے وخت اند لو خو ڦکٺ اک اڊ دنيا وٻڻ اند . تيداو ٽے یته چارش ناچار ست اڊے خو تبديلي یت خو پلون ، فاطمه ره لوڦد. بعدے وم خو عريضه جوابے زابنت دھکے چو فاطمه ره - فاطمه وم خهطے بنئيد خو وم يوسکڻ ٻن کررست رنبت وم قاغذ تاره ، بعدے خو يوسکڻ خو دست ڦٽے زدود خو ناميڙڻے ٽے ۽ لود : بعد ته ڇه وخت ڦا ڊڊے ؟ چارش پيخ مس روشت گلگون ست خو زهر خند ڦٽے ۽ یت تر وم لود : توکل بر خدای - ۽ - ذو-اره ۽ مست بعد ته بغڙ ڊم ، فاطمه نيودے ، خو نيودے بعدے اس چارش خُب غرئق بغل انجوقڊ خو لودے :

وُز ته هر لحظه يت هر سونيه په تو قلم ، مو خټمېن بڼ همېښه تر پوند ات تر دڼې ، تا آخر
عمرېڅ ته وُز په تو نټم.

بعدېن همدگر خوب خښ کنار انجوډ خو ، خُب بڼ نيود خو بعدېن در امونې الله لود خو
اس هم بڼ جدا ست. چارشنبه تا آخر پارکېڅ فریپت ات ، فاطمه ته غل اس زبا وے تماشا
کښت ات وم یوښکېن بڼ دریا جناو روون .

سحر ارد ات چارش خو پوښاکېن ات ، خو کتابېن ات ... خوفکه سامون بڼے جمع چو خو
بعد په په غلله مضافر یاسیج سروېز سفید خو سفرے چود تر خو ولایت. بعد اس نو مېښ
پوند ارد - به خیر ات خوبے خو کار ات بار تے فریپت ات وے سحر ارد ، قومندون، وے
یے کارگڼېن ارد شناس چود. ات یو مس خو کار بڼے جهلدت سر چود . سر پرا یے خو کار
گڼېن قتے مجلس چود، خویے وېڅ ارد بشهند شناس چود ات وېڅے خو رد شناس چود ات ،
بعدے خو گت وخت پلون ات - دراز وخت پلونے وېڅ قتے امباز چود . بعد اس یے - نو-
ارهی مېښ ، اک وېڅ بشهند ات راستکار ات ، دلسوز قشلاقے یېن ادے اس وېڅ
قشلاقینتے وېڅ څه فهمت ، جمع چو خو وېڅ قتے یے مس مجلس انجوډ - وېڅ اردے
مس اک دے وېڅ دښمن بڼ ات وېڅ دوستېنې وېڅ ارد مثالېن قتے دښت ات وېڅ اردے
فهمونت ادے چھی ته اس دل ات جون وېڅ ارد آرومے يت آسایڼے جهت کار کښت، ات
چھی ته وېڅ خو فایده جهت فهنت ات فرېب کښت. اک دے تے فکڼېن وے قتے وے گھېڼ
نښت ات وے پلونېن بڼ اس دل ات جون قبول چود ات ، قولېن داد ادے هر گھپ ته در باره
قاچاق ات تجاوزے يت ظلم ته مردم تے څه سوډ، لودېن مهش ته اس دل تو قتے همکارے
يت کومک کڼم ، بعدے خو مجلس، فرادارے يت همکارے یے دوستونه دعا قتے خلاص
چو، خو هر تهم تر خو کار ات بار توید .

بعد اس یے نو مېښ، خو داد ات نهن ات خو فراد گل میرے اس وے ذر قشلاق کوچ داد
خو دېڅے مس قود تر خو خېز. یے غلله دے محله یے زابنت خو اک ام اردېن ناست . دے
جمعېن دل مس پزورک پُر دے سْت ات ، دېڅ خاطر مس جمع سْت، ید خُبث اند مس خاطر
جم ست ادے خو جمعېنې یکبار گه جمع چو، لو لپدے قوه پېذا چو، بعد بڼب ات مېښ در
کار داد.

اما دے غُله دے فِراد گل میر همپنه دے کار ات بار ارد پینک وپذ ات مزاحمت دے رد کینت ، ات گاه یے دے پلون قرارکت دُبنمن پن ارد فریئت. نو پیدی فُهرزاد ادے اس نہر مے یت ، فِرادارے یے خو فِرا (فِراد) سود زئزد، خو وے پلون قاچاقبر پن ات ، مردم دبنمن پن ارد یست ات وھذ با خبر سبن خو، بعد خو قاچاقبرے جای بدھل کینن ات اک دے تے اس قانون ات حکومت چھنگ اند وپف رختنونت. دوند جھت تھ دے کار کینت ادے فا اس وپف قاچاقبر پن ات تجاوزے یین خو نشه پوله زئزد. اما چارش یے آدمے فھمچاز ات مسلکے ، یو وخت خو فِراد خبر کینکے بوی تے زاد خو بعدے خو پلون دگر گھ اس بنخ ات بن اث بدھل جو .

چار شنبه مردم قتے یے لب کومک چود ، مردم مس وے بشھند گھپن ات ، وے نپک نیت ات وے راست کارے یین فھمت خو دگر گھ یین وے قتے خو فکت قوه قتے کومک ات یاردم چود. بعد یکم کارے یو خھ چود ، وپف غُله قاچاقبر پنے انجوفد خو بعدے تر قانون گیرے وپف وپذ . وھذ دگھ تجاوزے یین ات قانون فرریجن پن مس بناج ذوید خو ، الھف وختن خو قرار انجوفد ات وپف خو ناروا کار پن تال زاد، ادے تایے وختے خُب دے فا وپف ارد پیدا سود خو قاتھم وم سفے بلا فا خو دل تے پرذبن .

اما چارش اند دگھ وے مردم، وے قتے فد ، راستے تُنگست قشلاق ارد خھ سُت مردم اک وے سونیه چارش اردے خبر زاد ، دوند جھت یو همپنه اس هر چیز خبر فد ات خبر ست.

اتھ دگھ بشھند کارے خھ چو ، ید فد ادے خو فِراد گل میر ات الھف گھ نشه یینے انجوفد خو تر یے غُله محلہ یے دپف خاقونت (بسترے یے دپف چود) تا وم سبیلک دپف تے بهس کینت. ات دے کار قتے یے یو حقوننت فُهرزاد ادے - یے پاٹ قتے نو فاخته ذپد - یعنہ ہم تھ وے فِراد گل میرات وے همسایه یین تھ اس نشه خلاص سبن، اتھ ہم دگھ چدوم مُخبر ات رپوت چے نیت ادے قاچاقبر پن ات تجاوزے یین اس پلون خبر کینت . مردم مس اس دے وے کار لب لپک خوش سُت.

چارش کار ارد یے سال اتھ نیم نرجید ، فُهرزادے یدے خو فِراد قعرخُبن خلاص کینت، فُهرے زاد ادے خو محلہ خو فکھ جایداد ارد صایب سود. وے فِراد گل میر مس خار مئست تے وپف دگھ یین قتے اس طبابت خلاص سُت ، فکتین خوشے قتے اس وم سفید" پودر" خلاص سُت ات چارش همدُست ات کومک گھرن سُت . گل میر لپٹ اس خو کار پینبمُون

ڦڏ ، فڪ خبزاند بنرمندہ ڦڏ ، وے ڦراد ات وے داد ات نهن ٻن ، وے فڪ خطاگے ٻين وے رد بخبنين چو. بعدے چارش وے رد وے دلينج رنے پيڏا چو خو ، بعدے بشهند سور وے رد چود. گل مير دگه پس تر آدمين گد سٺ ات ، دگه خو ڦراد ڦٽے بر خلاف قاچاقبرين ات تجاؤزے ٻين کار سرچود وٻڻ گذرگاه ٻين ات وٻڻ جاى جايهنڪ جايپے خو ڦراد ارد يورخ بر يورخ لود ات فڪه جايے دٻڻت ، وٻڻ فڪٽ رازپے چارش ارد لود خو ، چارش اڪ دے تے آسته-آسته وٻڻ ذم درو زڏڻت سٺ. نو-ارهي گروپے وٻڻ اند انجوڦد ات تر قانونے وٻڻ سپارت اته وٻڻ ايم درو ببد سٺ . تايے نو مئست بعد دگه قاچاقبرين ذم اس سرحدات گره سٺ ات مردم اس شرے دٻڻ خلاص سٺ. بعد مردم اند هر مٻڻ جشن ات خوشے دگه .

اڪ دے وخت اند اته چارش داد ات نهن ٻن ٻيے مٻڻ ٻن وے تر خو خبز قيود خو، بعدٻن وے خبن انجوڦد اڏے تو شچ بايد ٻن انجهف. وے نهن گهڻت تر وے خو لودے اه پُخ جون، مهش هم تو خاله رزين - شيرين ماهڪ ڦٽے يهم گهپ داد ، ات يه مس اسڪلڪنٽ تو ژيوچ چورجت، نه شچ مس يه خُٻٺ اس دل ات جون تو تے صدا چورج اڏے: "ؤز ته غير اس چارش دگه ٻيے چے نه انجم." وم داد ات نهن ڦٽے يهم مس ؤز ات تو داد گهپ داد ، وهڏين مس اس دل خوش ڦڏ اڏے وٻڻ رزين تو رد سود. وم طلھبيج ٻن ٻن مس مے نو سال اند دگه پڪو وٻڻ چود، اما وهڏڪ ٻن بعد اس مهش ستاو، دگه فڪٽ طلھبيج ٻن اردين جوابے "نى" داد . مالْم جعفرے خو پڻج جھت بنب ات بنوم روز وٻڻ نه داد ، هر مٻڻ اته قومبے جمع چو خو تر تو خاله جاى، شيرين ماه طلھپتاو. شچ اده مهش پے تو فل هم اڏے خه مٻڻ ته دم روزے خوشے بنا کنهم .

وے داد مس خبنشے ڪنخت ، خو اوازے صاف چود خو لودے : " اه پُخ! تو نهن ته راست لوفڏ. مهش ار مون اڪ اڏے ، مهش تو - بنونچے گرے پوبناڪ اندے ونهم ات تو جهلدے خو سر بنته ڪے خو ، خوشے تر پرا ڦهر هم . فهمے امه خوند سال اندهم غل ٻيے پيڏ مس بشهند نه شينچ .

ات چارش اند وے ڪهل ار وے بير ات سي و دو ڏندون يست ات گهپ نست. چُرت اند غرق . فاطمه وے ذهن ارد نارد، وم خهر- خهر گهپين، ات وم مهر بون خٻمپن ، ات وم شينتاو، ات وم ڏر جناو ڏندون ٻن، وم راستڪارے يت صداقت ، وم سادگے ... وے بياد داد خو، يڪبار زمونه وے تے بنهب سٺ، وے خٻمپن ٻن ٻل- ٻل چود ات ، ٻيے سات مدھوبن

رقمت ربد. وے داد ات نهن پن اول حیرون- حیرون تر وے چوبنت بعدبن ورخطا ست
ادے ید چیز گھپ وپف پُخ تے سَت .

اما چارش بعدے خینت خو کھل سبنت خو ، تر خو داد ات نهنے اشارہ چود خو لودے :
"ید کار غل اچت ممکن نیست ، تمہ غل لپ پرا ذھدک مہ کنبت. نوہم گل میر ارد سور چو ،
فنه کار ات بار غل مو ند رېذج ... " وے داد ات نهن پن یے صدا تے لود : "اے پُخ دس مہ
لو، خئر گھپ تموم ، مہش ہم تو خالہ یت شوخالہ قتے گھپ داد ، وھذبن بہ چقہ خوشے
لود: " مہش خبمپن تے! " اس فکہ طلہبجبن پن نرجھد، وپف اردبن جواب داد، یہ غھخ تہ
دے تو گھپ خہ بنینت ، خدا نا خاستہ ضلل خو رد فرئیت ، شیرین خُبنے خو طلہبجبن ارد
جواب داد . خئر وم اند، تو جھت، اس خوشے وم غئف تر غور بَخبن . اتہ دس تہ بافت نہ ؟
تو فکرے کے ، مہش تہ شچ خرھنگ خو پاڈ تیز داو قھرذے یہم؟ شیرین تہ ذبون سود ، قوم
درون تہ مس مہش سنگ سبک سود ، ات تو بے پت مہش مہ کے .

چارش گنخ سَت اتہ بعد گچ گھنت ، حیرون ادے دپف ارد چیز لوڈ ، یے گھپے مس نہ
ڈاد، اندوید خو سرپایے یبے پنوید خو نبتوید خو توید. قایے غلہ مبنکل دپف چید اند پبذا
سَت، وے نهن لود: "دبمن خبم کور ادے قایبن مہش ذو مپٹ آروم وینتاو نہ قھرذاد ، خو
خبمپن مہش جو."

ات فاطمہ تہ ذو ہفتہ بعد، ات دیس مپٹ بعد تہ تلپفون کینت ات در بارہ یے خو یت
خوجمعتبن سر بنتہ سورجھت ات، آیندہ جھت تہ گھپ ذپد چارش قتے. ذو مپٹ بعد اک اس
دے شیرین طلہپتاو ات یہ فا زنگ داد چارش ارد. زنگے داد ہم وے اواز بنینت ات ، ہم
یے ساتک دردے دل کینن . اما چارش بناکھف اند دے چوبنتے فاطمہ زنگ یت، وے زارذ
خُغ داد ات وے رھنگ زبُڈ ، یو فکرے چود ادے یہ اس دے شیرین طلہپتاو خبر سیخ . ات
وے ند شچ روح ات روون اند اچت آمادگے یے جواب ذھد نیست. حیرون ربد چیر کینت؟
چیز وم ارد لوڈ ، ات یہ زنگ اواز تہ جھلد- جھلد یاذد، بعدے خُب تروم نوم ات وم تلپفون
نومرہ چوبنت خو، وے یو بنکبن پن خھقد، ات زنگ اواز مس بھند سَت .

ات فاطمہ دے چوبنتے جواببن نہ داد ، لودے البت چارش خو کاربن قتے مشغول دے .
دذدے پبغوم وے رد لھک چود. پبغوم اندے لود: " چارشنبہ تو یت مو جونے شیرین، تویت مو
زندگے ، تویت مو بنخ ات هوا ، اتہ تو رد مس سلوم ات تو جمعتبن ارد مس سلوم. مو

ارمون اک اد اء ڇه وخت ته اڪه مپٽ يادد ادء مهش جمعتين ييوٽ ڪنهم، وُزم تو خوندون وينتاو ارمون اند - اته تو يت بنهب ات مپٽ مو روح ات مو جون قٽء روون . هر طرف ڇه چسُم تو يت يم اند. زمهڙ ارد تو وُثم، آسمون ارد تو وُثم . تونبُڙم زنده ڇه ، تونبُڙم زمهڙ ات آسمون ڇه، وُز ته يء لحظه تو نه رنئسُم . اڳه مو پيچڪين مس فُڪه سفء ڇه سڀن، وزون ادء وُز ته يء تو نئم . خو داد ات نهئم قونع چورج ، فڪٽ ترتيبات ٻن انجوفج، پينخ مپٽ رخصت مس ڇه قء يء ، سور چيداو ته ڦهرڙء يهم . وُزم مس بشهند جاندء ڪار زابنت ، خو ڪار قٽء ئم لپٽ خوش . تو خسروء ڇمپين تء به ڪنم - غرق تو دريائء عشق ات محبت اند، تو فاطمه."

چارش دم پيغومء نغبت خو وء جون مورخپڪٽ رٻڊ، خو دڳه بنهبا وء ڇم اند خوزم نه يت، اچٽ دء مبنڪل ڇهل چيداو نه ڦهرڙڊ ، ازڊ داد ات نهن، خاله رزين قٽء، يت ازڊ فاطمه، وُز ته ڇر هنگ ڪنم؟ بنهب ات مپٽ دڳه بپنڊء دء تر خو دفدر ات ڪار تء خو پشئود ات، ڪهم دء ته ترمحلء يادد. وء رهنگ گه هر مپٽ ات زيرد دء دء . ات وء داد ات نهن ٻن خبن دء پلون وء رد انجوفڊ. يء مپٽ اته وهڏين پينخ-خار سفء بون ات ، وٻڻ همسايه سرمالم (اڪو سرمالم ادء چارش مالم تر مڪتب قء ات اس برڪتء وء تر پوهنتون سٽ.)، ات ارباب ٻن ٻن قيوج ادء چارش قٽء مصلهت ڪنبن ات وء قونع ڪنبن ادء يو شيرين ماه ، خوخاله رزين قٽء سورڪينت. ات فهم ٻن وء ند وء مبنڪل اڪ اد اند چيز قء . خئي ارباب ڪرم گهپ سرء چو، ازود ات از مء گهپ قود خو آسته-آسته تر اصل گهپ يت خو لودء : "اه فراد چارش! تو وزونء يدء اڪ ام قوم توقٽء هر مبنڪل اند شچبڻ قء ات غلٽ مس يست. يد مردم مس راستء فڪٽ تو زيوج ، تو يت شچ مء مهش ملڪ فخر. بعد شچ مهش خوش اڪ ادء مهش بشهند فراد شچ بايد صاحب حال ات عيال سؤد نه - بعد اه جون يء سور ات خوشء يء جونونه خور د ات دء خو مردم ارد تر پرا ڦهرهم . دء اڪرم گهپ توم سٽ ات ، بعدء يء چند لحظه قرارء ، سرمالم گهبت تر چارش خو لودء : "اه چارشنبه جون! تو ند تو نظر چيز اڪ ٻڊ اند؟"

چارش دذ اس دل ات جونء يء خبن اه يء سر تيڙد خو آسته پڪٽء خو ڪهل سبنت خو ، خو شهفء ابابنت خو دذى لود : "اي فرادهر ات مو بشهند سفء بونين! زهر خندء يء چو خو- وُزم غل دوند پير نه سُدج ادء دس جهلدٽ ڙئبتء- ڙئبت تء رن انجم ، تمه مهش روزه گار وزونبت، نوهم قعرڇين خلاص چو ، مو غلله فراد ارد هم رن ذاد ، مو ڪار ات بار وخت مس لپ مهم ادء وُز بايد ذيس ات ڇڦار سات خو ڪار تء قء يم ات..... دوند جهت

مہش ارد اگہ وخت خہ ذبت لپ خُب سؤد۔" ات یو وے قریب ہمسایہ، گھبنت تر وے خو لودے: " مبنکل ید نِست ادے تمہ سور نہ قہرذے یت، یم قوم حاضر فکت ادے - تورد ووقد بنب ات رمبث سور کبنت۔ ات وُزم خبر خہ ، تو نھلہ اک دم خو خالہ رزین شیرین ادے تو تے یے صدا خہ چورج، تو دم قبول نہ کنے۔ یہ رھنگ خشروے یت ، کار فہم ات ، خونہ مازیج غھخ، تو اس وم خو پیخ گرزبے۔"

اتہ تو اک نُر، دوند لو یدے ، تو یت شیرین اس دل ات جون قبول، بعد سور مسلہ نِست ، یو تہ یے مپث تے سؤد۔

ات چارش فا ازود ات از مے خُپ خھس چود ادے وپف ارد دلیل ات بُرھون لوُقد، ات قریب ادے وپف سفے بونبن قونع کبنت ادے غل سور ارد وخت، ات اک دے وخت اند ، وے نھن دپف گھپین نغبتے ، نغبتے خو یکبارث انداید، چارش گھپے بنجُبت خو بعدے خو پیخ چو تر دپف سفے بونبن خو بلند اواز قتے یے لود: " چارشیک ! مبنکل تہ وُز فہمُم ، امہ شچ دے مُبنکل تمہ رد لوُقم۔ بیارُم وُز قرارگت مو پُخ چارش تلپفون تے یے پیغوم نغبتے۔ یہ پیغوم یے غھخ اند قُد، بنہرے صدا وم اند قُد ، فاطمہ گہ وم نوم۔ یہ لودے یدے ، یہ تہ خو آخرے عمر بچ یے چارش نیت، ات ہر وخت خہ یادد تر وم خبز، سور تہ دے قتے کبنت وم داد ات نھن مس راضے۔

تمہ شچ قاضے سبت فرادھر، مہش تہ اک وم بنہرے غھخ قتے زندگے چیداو قہرذے یہم نہ؟ ادہ تمہ خُبث لوُقت؟

دذ سر مالم خبنتے فُست خو گھبنت تر چارش - اہ چارش جون ، دم مہش نھن گھپ راست-آ؟ چارش سر تا پا کش سُت ، خو کھلے ار خو بیر زاد خو لودے وُن اہ سر مالم صایب۔ دذی سر مالم خُب چُرت زاد خو گھبنت تر چارش خو لودے: " بشھند چارش جون! اما مو فکر اک اد ادے اس وم بنہرے غخ شچ خو زارد ، ہر رقم خہ قُد شتا کے ، دوند جھت دے تور د لوم ادے - اول تہ یہ اک مے قشلاق اند زندگے چیداو نہ قہرذد - ذیوئم یہ تہ خہ یادد مس ، تا یے کھم وختبُخ تہ احساسات اند تو قتے زندگے کبنت ات فُک چیز تہ قبول کبنت ، اما بعد تہ آستہ - آستہ مبنکلین پیدا سبن ، رواجین مُبنکل ات ، خیداو ات پنیوداو مبنکل ات ، دپد ات نبتید مبنکل ات ... تمہ مابین ارد پیدا سبن ، ات دوس - دوس تہ بعد تمہ بنہب ات مپث دوزخ گھرذد ، ات دے مس تور د لوم ادے یہ تہ تو سفے غونج داد ات نھن ارد مس نہ سؤد۔ ہر بونہ یت راست ات دروغ قتے تہ تو آخر اس دپف جدا کبنت۔ ات وُز خہ لوم -

جنگے بندیار سرے بندیار۔ اک شچ سرے وخت بے غم اس وم خو کے۔ " بعدے خو پیخ
گرذبت تر دپف سفے بونپن خو لودے: " اه فرادھر تمہ فکر چیز دے؟"

ات دھذبن فکٹ یے صدا تے لود: " سرمالم تو یت هر چیز خہ لود، مہش گھپ مس اک اد
فد اده خو بشہند فراد ارد تہ آدم خو زارذ گھپ لوفد۔ تونپخ مہش عقل قہد خہ زاد، بشہند
پوند اک اد فد اده، دے ردہم خہ دقبت ، دگہ تہ ید خُبت بیدے فہمت۔ " چارش آبے عرہق
اند غرق سوت ، اچت وے عقل قہد نہ زاد اده یو چیر کبنت۔ تپزت تصمیم انجیقداوے نہ
قہر زاد ، بعد قومپن پن مس دگر گہ گھپ نہ زاد خو نبتایدپن خو تایدپن۔

ات چارش تہ ہفتہ ندے یکبار فاطمہ قتے گھپ ذبذ ات وپف قصہ یپن گہرم ات وپف دل
پن گہ صاف گہرم دے دے ہمدگر قتے . چارش ببندے خو کار ات بار مُنکلپن وم ارد لوفد
ات یہ تہ فا اس وے دل پُرے ذبذ اده، خئی یے مپٹ تہ سود اده تو تہ وخت پبذ کنے،
خو یدے تہ مو دل اک دے تے گواپے ذبذ۔ اما یہ دے نہ فہمت، چارش اک دس قبون اند
گیر یثج اده وختاو نہ قہرذبذ .

اک دے تے چارش تا ذو ارہی مُستبُخ قہر زاد رقم رقم بونہ یپن قتے خو داد ات نہن فہند
ات فریب کبنت ات ، دے تے وخت نرُخت ، اده تا یے بیدے پوند خو رد اس دے منکل
نبتیداو پبذ کبنت . اما وے داد ات وے نہن ات وے فراد گل میر، یے بنہپن فا تر تر محلہ
وے قیود خو خنبین وے انجو فد، یا تہ شچ مہش ارد شیرین ماہ سور چے جہت ، وُن لوفے
یا اک اد اده خو دومہن تہ اس مہش بنچندے .

بعد تو پناہ مس بہ خدا۔ ات مہش اند مس مہش پناہ بہ خدا۔ چارش دوند جہت اده اس
وپف قہر ات غضب خو خلاص کبنت ، دوند اس وے غنف اند نبتوید اده ، خاب تہم وُز
تہ چسُم فا تہ گھپ دھذہم ۔ تمہ شچ آروم بنافختب ات موند لپ خبن کار سہم اک وے کُئم .
فکٹپن خوش ست ات ، وپف پبنونے گرہ یپن پن یبت ست خو هر چدومپن ست ، هر تہم تر
خو بیربجے خو پتئود .

رخ غل بشہند نہ ذاج ات ، چُپن نو درو قیود ات ، بے برکت گل میر اس خو بیرتے
اندوید خو نبتوید، بعدے وخت سحرکٹ دے گھپ مردم درون توف وپذد، اده چارش تہ ای
ذو مپٹ بعد شیرین ماہ قتے سور کبنت .

مردم ات همسایہ یبِن بن دوند جہت ادے چارش بن لپت ژبوجت ، فکثبن سور جہت شور ات ہلہلہ یت خوشے یبن سرچو ، خو بعد شچ جے غٹف انجھفے؟ همسایہ یبن تہ گروپ گروپ یدبن ات اس دے سور وخت تہ پببئخبن . چارش تر خوکاردفتر ، اچٹ اس یے چیزٹ خبر نِست ، ادے ترے چیز گھپ؟ ہم گہ اس چارش زارذ چھی خبر ادے یہ تہ جے جہت اتہ چیز جہت زببنت . اما چارش اک دے کھم وخت اندے دے مردم اس خو چود ، خو بشہند کاربن قتے یے دبٹ دل یاد ، فکثبن خواولاد دانگہ مس وے ژبوج ، دوند جہت فکٹ بناج ذئرن ادے مبادا یہ بنہرے رنک وے انجیڈ خو ، وے اس وپف بپگونہ کبنت . بعد وختا کہ مردم خبر سٹ ادے یو تہ سور کبنت ، یبو بنیج وے ارد فود ات ، یبو کبنت ات – یبو مریج ات ، یبو کالہ یت ... خئی وے محلہ یبن اس فک چیز پُر چود . اک دے نو مپٹ تے بن پینخ برابر کبنت ات قلینگ دانگہ یبن وے ارد جمع چود . یو خُبٹ غل تر کار ات اس یے چیزٹ خبر نِست ات ، وے داد ات همسایہ یبن بن وخت وے کبنت ات قلینگ وے شوخالہ یرد سپارچ . ات دے سحر ارد جمعہ مپٹ ات ، دے داد دے سورے بر پا چود دگہ . بعد گل میر وختے جنت گھر تر مردم بانسچ ، مردم فکہ خبرسٹ . اتہ چارش اند غل وے فکراندٹ سور نِست ، ادے یو تہ خو زارذبخ تال ذبذ ات کوبنبن کبنت وخت تلفے کبنت خو بعد سوڈ تر مرکز خو سور کبنت فاطمہ قتے . ات وختے تر محلہ یت ادے تر بد سور برپا یت وختبن بنونچے گرے پوبساکبن وے رد پنوید . ات اک دے تے سور دووم چو خو ، ووقد بنب ات رمپٹ بن وے رد سیل ات سات تپرے ساز ات سرود ات رقص ات رقصے چود - ادے مردم غل اک دسگہ سورے سوکبن اند خہ بنوذج .

اما فاطمہ ارہی مئست تر پرا ، اک وے وختے چارش قتے گھپ خہ زاد ، خو آخرون گھپبن اندے وے رد اشارہ فرئپت ادے خئی وُز تو وخت نہ انجم ات مو اند مس مو طبہت اچٹ خُب نِست . مو کھل مس دھرد کبنت ، اما ید ممکن اس درگیلے قُد . دذے گوشے یے تلپفون لہکچود . چارش خوند پیذ گہ یے مس بعد اس وے وم قتے گھپ خہ زاد ، ات اس وم صحت ات جونجورے یے خہ پببئخت ، یہ یے لود نہی وُزم جور ، وُزم صاف بشہند ، ات خذای تو مورد نگہ کبنت .

اما فاطمہ اک اس وے ارہ مئست تر پرا تلپفون اندے چارش ارد اس خو کسلے خہ لود ، یو وم کسلے دووم چو خو اک دے ارہ مئست اند یہ ذیس پیذ گہ مس داکتر وینچت . اک وے اول معایونہ ندے یے داکتر ، اک وے کسلے وم تے فکر خہ چود ، اس طالع یے بد – بعد اس لپٹ معایونہ یبن ، داکتر ارد معلّم سٹ ادے ، فاطمہ کھل اند کسلے یے سرطون قُدج .

ید داکتر مس فاطمہ داد دوست ات رفیق خہ قد ، وم جوانے یت وم فہمبئ ات وم جرعت جہت لپ خئیں خفہ سُنْت. آخر اردپن وم داد ات نہن ارد مس لود ادے تقدیر دم قَتے اک دے تے بازے چورج ، وھذپن زار- زار خو نیود ات ذو مُبنتہ ستپن خو تارہ چود. دوند جہت ادے ہر مپٹ خہ نرجید وم حال وپرون دے سُنْت . یہ گہ اکہ بیوکٹ رزین وپف اند قد . بعد فاطمہ یے مپٹ خو دواپن بشہدکٹ خود خو وم طبہت خُب دے سُنْت ، دذے قلم ات قاغذ زابنت خو بعدے خو یگونہ عشق - چارش ارد خہط نَفشت .

نَفشتے- (مو اولون ات آخرون دوست ات رفیق چارشنبه جون سلوم تو ارد ات سلوم تو جمعتبئ ارد بازُم . اس پرودگار عالم تمہ جونجورے یت تمہ خوشے طلہبُم . وُز فہمُم ، وُزم بنب ات مپٹ تو خپم ات ، تو جون ات توخون درون تہ نارم ، دوند جہت ادے وُز دے فہمُم ادے تو یت ہمبئبہ مو خپم درون اتہ مو خون ات مو روح قَتے تہ نارے ، اما خہطُم دوند جہت نَفشت ادے ، اس مو دُست نَفشچن مس مہ رنئس - فہمتت مو مزاقا؟ اک وپف مپٹ پن ہم تر صنف، قاغذکپن تے عاشقونہ شعرپن ہمدگر ارد خہ نَفشت ، ات توت مو دُست نَفشچن لپٹ ژبوج خہ چورجت - وپف مپٹ پن یاد بہ خیر. وُرم راستے دوسک کسل سخ، ہفتہ ندے تہ مو داد ذو پیڈ تر داکتر مو یئست ، وُز نہ فہم چیز گہپ اما پے مو یے کھل دھرنک یار سُدج ادے ، اچٹ مو نہ لہکبنت. ہر مپٹ چسُم خراب دے سہم ، ورخطا مہ سہ ، دس ارد یے خہٹ مو ارد نِست. اما دوند جہت ادے ، توت موند ، ات وُرم تو اند خو دذم تو ارد لود، ادے نہ سوڈ یم دھرد اس تو پرا ذپد خو مو یئست. تو فہمے ، آدم اس گل نازک دے یت اس ژیر خبئ دے دے . اما وُز راستے نہ فہمُم خرہنگ تہ سوڈ . دے مس لوم ادے مو دل تو جہت لپ تہنگ ات مو زارذ مس تو جہت تر بنچیفٹ ، ہر لحظہ یت ہر ٹونیہ مو بیاد دے یے یت مو یوبنسک تہ چکت. اک شچ مس ید یوبنسک دم خہط تے چکت خو مو نَفشچنے زناد. تو وزون ادے ید خہط ار بنخ نہ دئخ . اگہ زندہ یہم رپد ، تو تہ خو کنار اند انجم خو دگہ تہ تو نہ لہگُم تر یے جا سہوے . بعد تہ دگہ تر کار مس یکجا سہوہم- تر بازار تہ مس قَتے سہوہم ات ... تا آخرے زندگے . اتہ اگہ نہ قدم ات مہرگے مو یاد ، مو عذر ات زارگے قبول کے ، یدے دار تہ بہ قیومت رست.)

ارہ مپٹ بعد ید خہط چارشنبه رد فریبیت ، دم خہطے بہ خوشے یت شادمونے زابنت، شچ تہ دم بناید، ات فاطمہ مزاقپن قَتے تہ قا ہمبئبہ جناو یے سائک خوشے کبنت . اما دریغ ، ید خہط نہ قد ، ید خہط طوفون قد ، ید عزرائیل فد ادے چارش جون زبنت یت . چارش صاف دست پاچہ سُنْت ، خو یوبنسکپن گیر جے نہ فہرذپد ، فکتپن دے گرگنوبنہ خہ، حیرون پن

رہنج اده ید چیز گھپ سٲت. ات چارش خو خہزن پوہساکہن قنتٲ ژہنتے تر کتہ پوند ، سفید پے موتر خو ، ذو مہٲ بعدے خو ار فاطمہ خہز وہذد.

ہنہستے خو تر شفاخونہ فرہٲت ، سٲ ترَم اده فاطمہ ہستہے کسلے تہ وئہچ ، ات شتہب شتہپ تر مو چوہنت خو وم یوہسکہن ہن وم پیخ ارد روون ست ات یرک یرک تہ ار وم گریون رزین. وم داد ات وم نہن ات وم خٲلک فرادہن غل وم کھل تے یت ، پے گہ غلہ داکتر غل وم فشارے خون چاست.

ات چارش خُہے تر وم چوہنت خو وہغستے ذاد خو یت تر پرا وم دُستے انجوٲد خو ، وے یوہسکہن ہن وئذ جناو روون ات ، دوند تہ لوٲد ، توت مور د چیز ارد وخت نہ لوٲد؟ یہ پے فا خو یوہسکہنے خو زور قتے پاک چو خو قایے شتہپ شتہپ تر چارشنبہ چوہنت خو لوٲدے:" توت تہم ہمہہنہ مو قتے قد. ات ادہ غل ات مس یت. اما وُزم دے مس فہمت اده توت مردم دہنہن قتے لپ خہن درگیر، وُزم مس تو جای تے خہ فخت ، اک دسگہم چورجت. ات فہمے وُزم لپ خوش توت نہلہ تجاوزے ہن ات قاچاقبرہن ذم ار دے سرحدات گرہ چورج ، تمہ منطقہ نہلہ شچ لپ آرومے . بعد مور دے نہ فارت اده وُز گہ تو اک دے ذند اند پربشون کنم . مو عقل مور دے اجازہ نہ ذاد اده وُز تو پلبلون کنم .

شچت مو خہزاند ، اچت چُرت گہ مہ ذہ ، تقدیر چیزے خہ کہنت ونہم تہ ، نی نہ؟ شکر خذای رد اده توت بہ خیر یت – اده چس اک شچم وُز اچت کسل نیت . مور ہنگت رُخ تر و چس! چارش آستہٲ تر فج نہنتوید خو، خو پے پیخے ہنخ ذاد خو گہنت تر وم داد خو وے پے پہنخت، ید کو چیز دہرذ قد اده فاطمہ کھل اچت خُہ نہ سوٲد . داکتر تہ کو شنیزگک دہرذ دے لوٲدا، نی پے چیزگہ؟ وم داد خُہ شندکے وہذد خو وے یو ہسکہن ہارون جناو ار وے گریونہج روون ست. لہخہ اواز قتے پے اک دوند قہرذاد لوٲد – اده فاطمہ کھل اند کسلے پے سرطون. زمین ات زمون چارش ارد ہنہب سٲت خو وئہنت خو ذاد چے کھل زمہذ ارد ، وے کھل ہنچہفت، فاطمہ داد ات پے ذو گہ آدمہن ہن زانہت وے خو تنج-تنجک ہن وے یاد تر داکترات ، داکتر وے کھلے پہنخ خار کوک ذاد ات لوٲدے یم لپ خہن زہر سذج، باید پے ذو ہنہب تر شفاخونہ قد. وے گہ پہن مس زانہت خو تر فاطمہ اتاہن پے گہ ہستہے وے خافونت. بعدہن دہذ عاشق ات معشوق اک دم فکہ ہنہب خو زندگے قصہ ہن ات داستونہن ہن اس سر تازہ چود . وے سحر ارد چارش سرے پا سٲت ات فاطمہ خدمتے اک ام ارد چود ، اما فاطمہ آستہ-آستہ گل دے خیر اند ہنخ خہ نہ ذہن ، وم

رہنگ زبرد سؤد خوڻه پرمېد. چارش چوښت ادے فاطمه حال صاف وپروُن دے سؤد ، اک وے حال تے مس - اس چارش پېښخت ادے څه دے تو ارد چارش؟ تو رهنګ زبرد ات تو څېمېن ورم ، کسل وُز ات ، حال تر تو نه رېذج ، يو مس خو تے يے تهه چو خو لوډے ، ني وُزم بشهند. ات وم اند ، وم څېمېن پڼ آسته -آسته دَرُو پرميدک ات وډوم اند دنداو ست . چارش مس جهلدڼے وم داد ات وم نهن ات وم ډاکترے قيود خو ، وهډېن يت خو وم پڼ پېښخت ، څرهنګت؟ يه اس دل آه سرے تيژد خو کهلے جنبښت ادے گويا ځب . اما خو څېمېن ته پت نه کښت ، ات وهډ وم خسروے څېمېن پڼ فاگه مس وډوم اند ډاد ، ات وهډېن فا وم سوال چود ادے تو آرزو چيز. څر-څر ناي قتے يے لوډ مو آرزو يا؟ ات وم رهنګ زبردے سؤت - دډے خو دُستېن تر چارشهج فراخ يبت چو خو لوډے يه شچ يے کنارانجهڻهم، چارش دنيايے غم قتے چوښتے تر وم داد ، يو اشاره چو، ادے وم بډل کے ، اک اد وم آرزو فُذج ، دډي چارش دُستېن وېذد خو مهک ارد خو يے ډو ارهي به يے وے چود، وم ناي څر- څر خو يے دقيقه بعد به دَر روات فکڼے يکباره غم گلم تے ننډد. ات چارش مس بعد يے دنيا غم قتے پس ار خو کار يت .

